

„Слънце, рожбо мила, що ти грижа падна
На душа, на сърдце, та се тъй забрави?
Време е усилно и пора е страдна,
А ти не зохождашъ! — Та какво направи

По Добруджа пуста младите овчари,
Въ Загоре съ кervани друмници по друма,
Въ равна Румания весели жетвари,
И грижни невести беленки по Струма?“

— Охъ, съгледахъ, майко, долу въвъ Загоре
Първинка девойка, по-ясна зорница, —
Кат' паунъ се пери по широко дворе,
Съ златни треперушки на руса косица.

Модри очи греятъ изъ-подъ вежди вити,
Горѣтъ али устни, погледъ дваждъ прегаря,
Росна китка вие, росна китка кити,
Не китката нея — китката тя отваря!

Трепкатъ треперушки на руса косица, —
Трепка клето сърдце, та миръ го не снайда..
Въ желба и омая за ясна зорница,
Забравихъ, несварихъ увреме да зайда! —

Втора зареда

Паднала е тъмна мъгла
На момини равни двори;
Не е било тъмна мъгла,
Най сж биле китни свати,
Да сватуватъ малка мома.